

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžp/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200232
Dátum vydania rozhodnutia:	13.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200232.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu : Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, IČO 313 03 862 s adresou Tulčík č. 26, zast. : JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova č. 20, 042 83 Košice (. proti žalovanému : Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, 812 35 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. septembra 2013 č.k. 1S 35/2012-121, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. septembra 2013 č.k. 1S 35/2012-121 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného sp. zn. 8668/2011-1.10 (39/2011-rozkl.) zo dňa 28. novembra 2011, v spojení s rozhodnutím žalovaného, odbor výkonu štátnej správy č. 3893/2011-2.2 zo dňa 23.septembra 2011 r u š í a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 192 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Rozhodnutím č. 8668/2011-1.10 (39/2011-rozkl.) z 28. novembra 2011 (č.l. 21) minister životného prostredia Slovenskej republiky postupom podľa § 61 ods. 2 a 3 v spojení s § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného, odboru výkonu štátnej správy č. 3893/2011-2.2 z 23. septembra 2011 o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 543/2002 Z.z.“) zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z. z., a to usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Ďumbier.

Zmena prvostupňového rozhodnutia spočívala v určení, že odstrel možno zrealizovať na lokalite Vísľavce a Rovne, k. ú. D., odo dňa právoplatnosti rozhodnutia do 30. novembra 2011 postriežkou a od 1. júna 2012 do 30. novembra 2012 postriežkou.

V ostatných častiach zostal výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený.

Podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

Podľa § 61 ods. 3 Správneho poriadku ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

2. Prvostupňovým rozhodnutím č. 3893/2011-2.2 z 23. septembra 2011 žalovaný v zmysle § 40 ods. 2 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z. z. povolil výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a povolil žiadateľovi usmrtiť (odstrelom) jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Ďumbier, pričom stanovil podmienky rozhodnutia v zmysle § 82 ods. 12 zák. č. 543/2002 Z. z.

3. Svoje prvostupňové rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že dňa 1. februára 2011 mu bola doručená žiadosť obchodnej spoločnosti Sankt Hubert, a.s., Starohájska 118, 032 03 Liptovský Ján (ďalej na účely rozsudku len „žiadateľ“) o udelenie výnimky z § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z. z. za účelom usmrtenia jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Ďumbier. Uvedený žiadateľ rovnako požadoval o udelenie výnimky v poľovnom revíri Svarinka (list z 1. februára 2011 ako príloha č. 4). Na základe výzvy žalovaného žiadateľ svoju žiadosť doplnil listom starostu obce Liptovský Ján a fotodokumentáciou z chatovej oblasti v Liptovskom Jane, ktoré odôvodňovali žiadosť o povolenie výnimky.

4. Na základe žiadosti žalovaného vypracovala Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky (ďalej len „ŠOP SR“) stanovisko z 1. marca 2011 k regulačnému odlovu medveďa hnedého v roku 2011, v ktorom uviedla čas, spôsob a podmienky odlovu, pričom navrhla povoliť výnimku na regulačný lov jedného jedinca s hmotnosťou do 100 kg. Podľa vyjadrenia ŠOP SR sa uskutočnilo (17. februára 2011) stretnutie pracovníkov z odboru zoológie z dotknutých území, kde boli predložené žiadosti na povoľovanie výnimiek na regulačný odlov medveďa hnedého v roku 2011 a boli dohodnuté podmienky regulačného odlovu v uvedenom roku.

5. Podľa záverov uvedených v zázname z tohto pracovného stretnutia škoda spôsobená veľkými šelmami na poľnohospodárskych kultúrach, poľovnej zveri, včelstvách, majetku, hospodárskych zvieratách a zdraví obyvateľstva sa bude zohľadňovať pri vydávaní výnimky na odlov len v prípade, ak bude preverená zo strany ŠOP SR. Vyjadrenia obcí, ktoré sa budú nachádzať len v prílohách žiadostí o odlov medveďa hnedého, bez predchádzajúceho oboznámenia príslušnej organizačnej jednotke ŠOP SR o danej ohrozujúcej situácii s jedincami medveďa hnedého v ich intraviláne a v jeho blízkosti, sa nebudú zohľadňovať v stanovisku ŠOP SR pri navrhnutí vydania výnimky na odlov medveďa hnedého.

Uvedené stanovisko ŠOP SR bolo aj s prílohami doručené žalobcovi v prílohe listu zo dňa 7. marca 2011 s tým, aby sa k podkladom rozhodnutia v stanovenej lehote vyjadril. Žalobca tak urobil, pričom vo svojom podrobnom vyjadrení vyslovil názor, že splnenie podmienok stanovených zákonom na povolenie výnimky z ochrany medveďa hnedého nebolo preukázané.

6. Vo vzťahu k otázke riadneho informovania žalobcu žalovaný poukázal na stanovisko ŠOP SR k žiadosti žiadateľa, zrekapituloval argumentáciu žalobcu z jeho vyjadrenia k podkladom rozhodnutia, pričom uviedol, že všetky žiadosti žiadateľov o povolenie usmrtiť medveďa hnedého v roku 2011 boli zaslané žalobcovi prostredníctvom jeho komunikačného odboru.

Žalovaný mal za to, že pokiaľ potreboval žalobca viac informácií o predmetnom konaní, mohol využiť svoje právo v zmysle § 23 ods. 1 Správneho poriadku nazrieť do spisu a urobiť si z neho výpisy a odpisy.

7. Žalovaný sa v súvislosti s posúdením existencie alternatívy k povoleniu výnimky žalovaný zaoberal možnosťou odchyty medveďov a ich prípadného umiestnenia do zoologickej záhrady (ďalej len „ZOO“)

alebo do iných lokalít, pričom oslovil všetky ZOO v Slovenskej republike aj v Českej republike, ktoré však o medveďa hnedého neprejavili záujem.

Nerealizovateľné je tiež podľa žalovaného premiestňovanie medveďov do iných lokalít z dôvodu, že odchytané synantropné medvede sú navyknuté hľadať potravu pri ľudských obydlíach, čím by sa len problém preniesol na iné miesto.

8. Vo vzťahu prevencie stretov medveďov s ľuďmi žalovaný tiež uviedol, že je potrebné udržiavať populáciu medveďa hnedého v takom počte a na takom areáli, aby nedokázalo k jeho rozširovaniu tam, kde nie je dostatok prirodzenej potravy. Tiež ale poukázal na to, že rozširovanie areálu a postup do oblastí zasiahnutých ľudskou činnosťou, častejšie vyrušovanie medveďom, ako aj jednoznačne preukázané hlásenia o zvýšenom počte medveďov aj v pôvodných miestach výskytu, nesporne nasvedčujú skutočnosti, že v poľovnom revíri Ďumbier je zvýšený stav populácie medveďa hnedého.

B)

9. Proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca rozklad. V rámci konania o rozklade žalovaný požiadal ŠOP SR o stanovisko vo veci regulačného odlovu chráneného druhu živočicha medveďa hnedého v roku 2012 a to z dôvodu, že vzhľadom na dĺžku správnych konaní v roku 2011 by rozhodnutia žalovaného o povolení výnimky v roku 2012 už nemuseli byť v praxi vykonateľné.

V odpovedi, ktorá bola zaslaná účastníkom konania, zaujala ŠOP SR stanovisko, podľa ktorého dôvod, pre ktorý bolo odporúčené vydať výnimky na odlov medveďov hnedých na predmetných poľovných revíroch, je stále aktuálny a nepominul sa. Preto odporučila predĺženie platnosti jednotlivých rozhodnutí, a to pri všetkých žiadostiach.

10. Napadnuté rozhodnutie (viď bod č. 1) vydané ministrom životného prostredia (konkrétne zmenu výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia) žalovaný odôvodnil s odkazom na doplnené stanovisko ŠOP SR tým, že v čase nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia by už mohla byť lehota na vykonanie regulačného odstrelu nerealizovateľná.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

11. Proti tomuto rozhodnutiu o rozklade podal žalobca žalobu z 2. februára 2012 na Krajský súd v Bratislave.

12. Žalobca v žalobe najmä namietal, že v predchádzajúcom správnom konaní bolo porušené jeho právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie (odkaz na § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku). Počas priebehu konania mu boli v priebehu konania doručené iba tieto listiny:

- stanovisko ŠOP SR zo dňa 1. marca 2011, ktorého prílohou je záznam z pracovného stretnutia pracovníkov ŠOP SR ohľadom stanovenia podmienok odlovu medveďa hnedého, konaného dňa 17. februára 2011 a

- stanovisko ŠOP SR k jednotlivým žiadostiam žiadateľov.

Tým, že správny orgán neoboznámil žalobcu, aké konkrétne podklady obsahujú informácie o minuloročnej regulácii a o škodách spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku, neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k týmto podkladom ani k spôsobu ich zisťovania, prípadne neumožnil mu navrhnúť ich doplnenie. Túto situáciu nebolo možné napraviť nahliadnutím do spisu postupom podľa ustanovenia § 23 ods. 1 Správneho poriadku, ako argumentoval žalovaný.

13. Okrem hore uvedenej vady ďalšia vada v konaní správneho orgánu nastala podľa žalobcu po vydaní prvostupňového rozhodnutia, keď stanovisko ŠOP SR zo dňa 3. novembra 2011, ktoré si žalovaný vyžiadal, bolo doručené len žalobcovi a nie jeho splnomocnenej právnej zástupkyňi, čím boli podľa žalobcu odňaté jeho práva vyplývajúce z § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

14. Taktiež žalobca namietal nesúlady výrokovej časti napadnutého rozhodnutia ministra s § 59 ods. 2 Správneho poriadku tvrdiac, že z výroku nevyplýva, že by minister rozklad zamietol.

Žalobca ďalej namietal s poukazom na § 40 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu ako aj to, že správny orgán druhého stupňa neuvádza v odôvodnení rozhodnutia žiadne skutkové okolnosti nasvedčujúce tomu, že výnimka udelená rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa podľa § 40 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z. z. je dôvodná.

15. Tiež žalobca tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, nakoľko z obsahu odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmá žiadna konkretizácia dôvodov udelených výnimky na posudzovanú vec.

B)

16. Krajský súd v Bratislave ako prvostupňový súd na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že vydané rozhodnutia i postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

17. Pri vymedzení skutkového stavu krajský súd vychádzal pripojeného administratívneho spisu žalovaného. S odkazom na ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p., § 32 ods. 1 a 2, § 33 ods. 1 a 2, § 23 ods. 1 a 4 Správneho poriadku vyslovil záver, že povinnosťou žalovaného bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti s účastníkmi tohto konania.

Inštitút súčinnosti je upravený na viacerých miestach Správneho poriadku (najmä § 3 ods. 2, § 33 ods. 2, či § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností účastníka správneho konania, ktorý má právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správneho orgánu predkladať, pričom nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmienajúcej výsledok konania. Nesplnenie tejto povinnosti však nezabavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správneho orgánu ukladá zákonodarcu v ustanovení § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti, aj keď je účastník nečinný a správneho orgánu nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje.

18. Účastník má v zmysle § 33 Správneho poriadku tiež právo vyjadrovať sa k podkladom rozhodnutia, ktoré zabezpečil správny orgán v priebehu konania, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je podľa krajského súdu predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prietahom v konaní alebo iným komplikáciám.

Z uvedených dôvodov povinnosťou správneho orgánu je umožniť účastníkovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia oboznámil s dôkazmi a so všetkými podkladmi pre rozhodnutie vo veci, aby mal účastník zo skutkového hľadiska všetky informácie, ktoré má pred vydaním rozhodnutia správny orgán. Za týmto účelom by mal správny orgán oznámiť účastníkovi, že proces zhromažďovania podkladov rozhodnutia bol ukončený a že má možnosť sa pred vydaním rozhodnutia k veci vyjadriť. Iný prístup správneho orgánu podľa krajského súdu vytvára takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžo/55/2010, 5Sž/24/2008, 4Sžo/10/2011, 3Sžd/72/2009, poprípade rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 7A 112/2002 a 7As 40/2003).

19. Hoci na jednej strane krajský súd pripustil, že žalovaný neumožnil žalobcovi, aby sa mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť ku všetkým podkladom, o ktoré správny orgán oprel svoje rozhodnutie, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie (t. j. rozpor s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 Správneho poriadku), tak na druhej strane dospel k záveru, že naplnenie práva účastníka na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia sa môže nepochybné realizovať aj inou formou (napríklad postupom podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o slobode informácií/ - ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 211/2000 Z.z.“), ako možnosťou nazrieť do spisu.

Nakoľko tento postup aj žalobca využil, t. j. žalobca v zmysle citovaného zák. č. 211/2000 Z. z. požiadal o sprístupnenie vyššie opisovaných listín, a tieto mu boli všetky zaslané a to ešte pred vydaním

rozhodnutia žalovaného o rozklade, získal možnosť sa oboznámiť s uvedenými podkladmi rozhodnutia, hoci sa k nim dostal mimoprocesnou cestou.

20. Pokiaľ ide o analýzy minuloročnej regulácie a analýzy škôd spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku, tieto z dôkazného hľadiska podľa krajského súdu neboli podkladmi rozhodnutia, nakoľko sa v písomne spracovanej podobe v spise nenachádzajú a žalovaný z nich nevyvodil žiadne konkrétne skutkové zistenia.

Takisto, vzhľadom na to, že žalobca bol v správnom konaní zastúpený advokátkou s plnomocenstvom na všetky úkony, vyhodnotil doručenie podkladov rozhodnutia len žalobcovi, že nebolo vadou v konaní správneho orgánu, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia.

21. Pokiaľ ide o zmenu prvostupňového rozhodnutia v konaní o rozklade, je podľa krajského súdu z nej zrejmý dôvod zmeny. Navyše výrok druhostupňového rozhodnutia, podľa ktorého v ostatných (zmenou nedotknutých) častiach zostáva výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený, je podľa názoru krajského súdu v medziach zákona.

Podľa § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. chráneného živočícha je zakázané úmyselne odchytať alebo usmrcovať v jeho prirodzenom areáli vo voľnej prírode, úmyselne rušiť, najmä v období rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku alebo sťahovania,

c) úmyselne poškodzovať, ničiť alebo zbierať jeho vajcia vo voľnej prírode,

d) poškodzovať alebo ničiť miesta jeho rozmnožovania alebo odpočinku,

e) medzidruhovo krížiť,

f) držať, prepravovať, predávať, vymieňať alebo ponúkať na predaj alebo výmenu.

Podľa § 40 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. orgán ochrany prírody môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku z podmienok ochrany chránených druhov, vybraných druhov rastlín a vybraných druhov živočíchov, a to len v prípade, že neexistuje iná alternatíva a výnimka neohrozí zachovanie populácií dotknutých druhov; ak ide o druhy vtákov a vybrané druhy živočíchov uvedené v osobitnom predpise, výnimku na ich lov povoľuje ministerstvo pôdohospodárstva

Podľa § 40 ods. 3 zák. č. 543/2002 Z.z. výnimku podľa odseku 2 možno povoliť

a) v záujme ochrany dotknutých druhov alebo ochrany prírodných biotopov,

pri predchádzaní závažných škôd na úrode, hospodárskych zvieratách, lesoch, chove rýb, vodnom hospodárstve a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj pri predchádzaní závažných škôd na inom type majetku,

v záujme verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti ľudí a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj v záujme iných nevyhnutných dôvodov vyššieho verejného záujmu vrátane tých, ktoré majú sociálny alebo hospodársky charakter a tých ktoré majú priaznivé dôsledky zásadného významu na životné prostredie,

na účely výskumu a vzdelávania, obnovy populácie dotknutých druhov a ich navrátenia do biotopov alebo na ich pestovanie alebo chov v ľudskej opatere nevyhnutný na tieto účely,

e) na odber, odchyt alebo držbu jedincov v malom počte za prísne kontrolovaných podmienok, na selektívnom základe a v obmedzenom rozsahu.

22. Pokiaľ ide o hmotnoprávnu stránku veci, krajský súd s odkazom na svoju staršiu judikatúru (napr. sp.zn. 2S 233/07) konštatoval, že celoročná druhová ochrana medveďa hnedého ako chráneného živočícha európskeho významu je zabezpečená na základe zák. č. 543/2002 Z. z., ktorý ustanovuje v súvislosti s uvedeným živočíšnym druhom zakázané činnosti a zároveň aj podmienky, za ktorých možno povoliť výnimku z ochrany. Povoľiť výnimku možno len za predpokladu, že neexistuje iná alternatíva a zároveň udelená výnimka neohrozí zachovanie populácie dotknutého druhu, pričom pre povolenie výnimky musí byť súčasne splnený niektorý z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 40 ods. 3 zák. č. 543/2002 Z.z.

Na základe skutkových zistení je podľa názoru krajského súdu možné urobiť záver o tom, že sú splnené zákonné podmienky pre povolenie výnimky podľa § 40 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z., pretože zo zhromaždených podkladov rozhodnutia v predmetnej veci vyplýva, že ohrozenie zdravia a bezpečnosti obyvateľov v predmetných lokalitách je natoľko závažné, že výrazne prevyšuje záujem na ochrane živočíšneho druhu medveďa hnedého.

23. Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného boli z hľadiska žalobných dôvodov v medziach zákona. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie tohto rozhodnutia, postupoval súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu zamietol.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

24. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 25. októbra 2013 (č.l. 136) proti rozsudku krajského súdu žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, t. j. napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, pretože

- krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a zároveň
- rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalobcu.

25. Predovšetkým žalobca vyčítal konaniu v obidvoch stupňoch žalovaným, že v ich konaní sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto vadu žalobca identifikoval tak, že mu bola odopretá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie. Následne uviedol argumenty v obdobnom rozsahu ako v žalobe doručenej na krajský súd.

S názorom krajského súdu, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa pred rozhodnutím prvostupňového orgánu so všetkými podkladmi rozhodnutia, vyjadril nesúhlas, pretože tento nezodpovedá obsahu administratívneho spisu. Predovšetkým sa nemohol oboznámiť s ďalšími podkladmi rozhodnutia, a to list starostu obce Liptovský Ján a fotodokumentáciu z chatovej oblasti v Liptovskom Jáne, žalobca nemal možnosť ani mimoprocesnou formou byť oboznámený s ich obsahom, keďže nemajúc vedomostí o tom, čo správny orgán prvého stupňa ako podklady rozhodnutia zhromaždil, nemohol ich ani žiadať na základe zák. č. 211/2000 Z. z. Konkrétny obsah týchto vyjadrení, na žiadosť koho boli vydané, čo konkrétne osvedčujú, bol však žalobcovi počas celého konania napriek tomu, že sa aktívne dožadoval sprístupnenia podkladov rozhodnutia, spôsobom ktorý mu Správny poriadok dáva k dispozícii, zostal neznámy.

26. Práve tieto podklady rozhodnutia mohli a mali byť konfrontované so závermi z pracovného stretnutia zo dňa 17. februára 2011, rovnako ako by tými istými závermi pracovného stretnutia malo byť konfrontované vyjadrenie ŠOP SR, Správy NAPANT-u v konkrétnej veci.

Za tohto stavu nie je možné skonštatovať, že by vada v konaní spočívajúca v neumožnení žalobcovi oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie, nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného.

27. Takisto žalobca nesúhlasil s argumentáciou o zhojení vady v doručení dodatočného vyjadrenia ŠOP SR k posunu časového vymedzenia platnosti udelenej výnimky žalobcovi tým, že žalobca a jeho právna zástupkyňa mali o obsahu tohto vyjadrenia vedomosti.

Rovnako žalobca odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že ministerstvo pri rozhodovaní vo veci prihliadalo aj na skutočnosti, ktoré sú mu známe z doterajšej úradnej činnosti na (str. 61, 1. odsek), označil za právne neakceptovateľné. Podľa žalobcu z vyjadrenia ŠOP SR zo dňa 1. marca 2011 vyplýva, že táto zaujala jednoznačné stanovisko neodporučiť ani v jednom z prípadov, v ktorých bolo žiadané udelenie výnimky, jarný odstrel. Avšak rozhodnutím žalovaného k povoleniu jarného odstrelu došlo.

28. Žalobca rovnako nesúhlasil ani so záverom krajského súdu o tom, že pokiaľ ide o namietanú nemožnosť oboznámiť sa s „analýzou minuloročnej regulácie a analýzou škôd spôsobených medveďmi v

predchádzajúcim roku", v prejednávanej veci konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme neboli podkladom rozhodnutia a preto žalovaný nemal s čím oboznámiť žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Uvedený záver krajského súdu je podľa žalobcu v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, ako aj v rozpore s § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Totiž, pokiaľ skutočne v správnom konaní žiadna analýza regulácie z roku 2010 a škôd spôsobených medveďmi vykonaná nebola, potom správny orgán predstieral v konaní existenciu podkladov v skutočnosti neexistujúcich a navádzal tak zdanie zisťovania skutočného stavu v inom rozsahu, ako toto zisťovanie v skutočnosti vykonal. Na druhej strane, pokiaľ by skutočne správny orgán prvého stupňa spomínanú analýzu vykonal, nie je zrozumiteľné z prvostupňového, ani napadnutého rozhodnutia, v akej forme bola táto analýza vykonaná a k akým zisteniam dospela.

B)

29. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 12. novembra 2013 (č.l. 152) vyplýva, že námietky žalobcu sú nepodložené a účelové vzťahujú sa iba na procesný postup žalovaného v predmetnom konaní. Preto z nich nie je zrejmé, aký vzťah majú k samotnému predmetu konania, ktorý sa týka povolenia výnimiek z podmienok ochrany chránených živočíchov v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z. z.

Na rozdiel od iných občianskych združení zameraných na ochranu prírody, s ktorými má žalovaný v sporných prípadoch korektnú spoluprácu, žalovaný činnosť žalobcu vyhodnotil tak, že „en bloc“ napáda svojimi rozkladmi a žalobami prakticky všetky povoľovacie rozhodnutia vydávané odborom výkonu štátnej správy žalovaného, čo opätovne svedčí len o snahe účelovo sa obohatiť na trovách konania.

30. Ďalej zdôraznil, že žalobca sa počas celého priebehu správneho konania nevyjadril k potrebe povoliť výnimku z podmienok ochrany chránených živočíchov z dôvodu ohrozenia života a zdravia ľudí na danej lokalite, ani nepodal žiadny návrh, akým spôsobom (mimo odstrelu) je podľa jeho názoru potrebné riešiť vzniknutý problém spočívajúci v premnožení medveďa hnedého na danom území.

Tento prístup žalobcu žalovaný v úvodnej časti svojho vyjadrenia ako zámernú sabotáž jeho rozhodnutí. Tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžp/31/2012 zo dňa 29. novembra 2012 v obdobnej veci, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval:

„ ... ochrana životného prostredia ako spoločného záujmu všetkých občanov Slovenskej republiky je dôležitou aktivitou a činnosť združení na ochranu životného prostredia na jeho rôznych úsekoch si jednoznačne zaslúži pozornosť a podporu. Avšak nielen na získanie všeobecnej podpory a rešpektu by mali zakaždým zvažovať účelnosť krokov, ktoré podnikajú, aby v konečnom dôsledku nemrhali svoju pozornosť a prostriedky na čisto formálne, obsahovo prázdne manifesty tak, ako je to v prípade tohto konania.“

31. Ďalej žalovaný upozornil (bod č. 45 vyjadrenia), že po uplynutí lehoty od 1. júna 2012 do 30. novembra 2012, na ktorú bola obmedzená povolená výnimka na odlov jedného jedinca medveďa hnedého, odpadol v danej veci dôvod na ďalšie konanie a súčasne v zmysle § 89 ods. 3 písm. b) zák. č. 543/2002 Z. z. uplynutím času, na ktorý bolo vydané, stratilo platnosť aj samotné napadnuté rozhodnutie. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovie odvolaniu žalobcu, zruší v danej veci prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie žalovaného a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, žalovaný nebude môcť zvoliť v novom konaní iný postup, než že zastaví konanie podľa § 82 ods. 9 písm. a) zák. č. 543/2002 Z. z.

32. V súvislosti s uvedeným ďalej žalovaný argumentoval, že napriek odstráneniu vytýkaných nedostatkov v procesnom postupe žalovaného teda v uvedenom konaní nebude možné zo strany žalovaného rozhodnúť v danej veci spôsobom, ktorý by bol pre žalobcu ako účastníka konania výhodnejší, alebo mu poskytol vyššiu ochranu jeho práv a právom chránených záujmov a odstránenie uvedených nedostatkov v procesnom postupe žalovaného sa tiež nedotkne predmetu konania - povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov.

Vzhľadom na to, že vrátením veci žalovanému by sa dosiahlo iba opakovanie správneho konania bez možnosti dosiahnuť vo veci odlišný výsledok (čo si žalobca musí v tomto štádiu konania uvedomovať),

žalovaný zastáva názor, že odvolanie podané žalobcom je neopodstatnené a motivované iba snahou o získanie trov konania na úkor žalovaného.

33. Tiež žalovaný pri svojich argumentoch odkázal na najnovšie rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydanými v skutkovo rovnakých veciach (najmä rozsudok sp.zn. 10 Sžp/2/2013 zo 17. júla 2013, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2S 54/2012-105 zo dňa 23. januára 2013).

Predovšetkým vyjadril nesúhlas s argumentom o nutnosti zdokumentovať náhodné strety medveďa hnedého s ľuďmi ako aj s nutnosťou ustáliť výsledný počet jedincov medveďa hnedého k určitému časovému momentu, lebo v danom poľovnom revíri môžu byť pozorované aj iné jedince.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil rozsudok krajského súdu a zamietol podané odvolanie žalobcu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

36. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

37. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd nestotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či nenaplnenie práva účastníka byť pred rozhodnutím správneho orgánu najmä oboznámený s podkladmi rozhodnutia je možné konvalidovať sprístupnením požadovaných informácií postupom na základe zák. č. 211/2000 Z. z. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

38. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobcom, a preto odvolaciemu súdu neprislúcha takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia (s výnimkou zachovania konštantnej judikatúry), hoci s prv menovaným by mohli byť tesne viazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

39. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti

napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu k procesnej čistote postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

1) K odopretiu práva oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia:

40. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku ako aj z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým bol na základe rozkladu žalobcu zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z. z. zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) citovaného zák. č. 543/2002 Z. z., a to usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v dotknutom poľovnom revíri.

41. Predovšetkým Najvyšší súd sa stotožňuje s tvrdením, že povinnosť správneho orgánu uvedenú v § 33 Správneho poriadku o tom, že správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, nemožno v nijakom prípade nahrádzať poukazovaním na práva účastníka konania podľa § 23 ods. Správneho poriadku.

V tomto smere žalovaný pochybil a krajský súd mu toto pochybenie nevytkol.

Podľa § 3 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

42. Je nepochybné, že zákonodarca prostredníctvom hore uvedených ustanovení uložil povinnosť konajúcemu správne orgánu, aby k poskytnutiu tejto možnosti došlo až v čase, kedy doteraz prebiehajúce konanie správneho orgánu naplnilo svoj účel tým, že v krátkom čase sa očakáva vydanie rozhodnutia. Preto jedným z legitímne možných podkladov, ktoré mal zákonodarca na mysli pri koncipovaní ustanovení § 47 ods. 3 Správneho poriadku, resp. obdobných ustanovení v autonómnych správnych konaniach, je stanovisko, t. j. námietky alebo návrhy účastníkov konania k zhromaždeným podkladom rozhodnutia.

Samozrejme, ani v tomto štádiu konania, t.j. využitie práva účastníkom vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, prípadne navrhnúť nové podklady (dôkazné prostriedky), nezbavuje správny orgán povinnosti pri návrhoch účastníkov konania, a najmä pre oblasť doplnenia skutkových zistení uplatniť zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Preto za naplnenie povinnosti vyplývajúcej správne orgánu nielen z ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku ale aj z iných medzinárodnoprávných aktov (viď body č. 45 až 48) nemôže Najvyšší súd považovať to, že až v odôvodnení rozhodnutia správny orgán poskytuje informáciu, či a aké podklady, resp. dôkazné prostriedky boli zadovážené a aké skutočnosti z nich v procese dokazovania pre vydané rozhodnutie by mohli vyplývať. Takýto prístup správneho orgánu k sprístupneniu podkladov judikatúra jednoznačne označuje za nesúladný s účelom ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku (m.m. rozsudok Najvyššieho správneho súdu /ČR/ č.k. 7A 112/2002-36 zo 14. novembra 2003), ktorého účelom, ako už bolo vyššie uvedené (viď bod č. 41), je umožniť účastníkovi nielen sa oboznámiť s obsahom a rozsahom podkladových informácií pre rozhodnutie ale aj včas pred vydaním rozhodnutia uplatniť svoje výhrady k tomuto súboru listín a údajov (viď § 47 ods. 3 Správneho poriadku in fine).

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako

použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

43. Iný postoj musí Najvyšší súd zaujať v situácii, keď účastník konania sám predloží všetky podklady rozhodnutia a správny orgán ich nedoplní tak, aby vykonal zásadné dôkazy, o ktorých by účastník nemal vedomosť. Potom by sa pre účastníka takáto výzva stala iba formálnym úkonom, ktorý zákonodarca nemal na mysli. Za takto opísanej situácie mlčanie správneho orgánu je logické, avšak toto nie je predmetom prieskumu v prejednávanej veci.

44. Jednou z možných foriem oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia (nie však v potrebnom rozsahu a v časovom okamihu pred rozhodnutím) je nahliadnutie do administratívneho spisu. V súvislosti s uvedeným procesným úkonom Najvyšší súd (m. m. rozsudok sp. zn. 4Sžo/10/2011 z 23. marca 2011) opätovne zdôrazňuje právny názor, že cieľom tejto úpravy je posilniť právo účastníka konania na informácie týkajúce sa priebehu a výsledkov konania. Zmyslom využitia tohto procesného práva v priebehu správneho konania je predovšetkým prispieť k získaniu prehľadu o všetkých doterajších úkonoch správneho orgánu tak, aby na základe poznatkov a podľa vlastnej úvahy mohol účastník konania využívať ďalšie procesné práva, predovšetkým právo navrhovať dôkazy a doplnenie podkladov. Takéto zákonné právo môže účastník konania a jeho právny zástupca využívať v ktoromkoľvek štádiu konania. Uplatňovať ho možno vždy voči konajúcemu orgánu, u ktorého sa spis nachádza. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je správny orgán povinný umožniť realizovať procesné právo účastníka len čo o to požiada.

45. Pri hore citovaných právnych názoroch netreba ani opomenúť zásady procesného správneho práva zakotvené v rôznych právnych nástrojoch Rady Európy, ktoré sa stávajú záväznými smernicami pre každý členský štát uvedenej medzinárodnej organizácie, pokiaľ si členské štáty chcú udržať požadovaný štandard ochrany základných práv a ľudských slobôd, a to najmä s dôrazom na to, aby účinné súdne preskúvanie úkonov správnych orgánov pri ochrane práv a záujmov jednotlivcov bolo chápané ako základný prvok systému ochrany ľudských práv (viď 4. recitál Odporúčania č. /2004/20 Výboru ministrov Rady Európy o súdnom prieskume správnych aktov). Tým je nutné na úrovni Slovenskej republiky ich akceptovať ako významný formálny prameň správneho práva v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (m.m. rozsudok sp.zn. 1 Sžp 1/2010 bod č. 151, resp. sp.zn. 1 Sžr 106/2012). Práve dodržiavaním a ďalšou realizáciou ľudských práv a základných slobôd je základný cieľ Rady Európy zakotvený v čl. 1 písm. a) a b) Štatútu Rady Európy napĺňaný.

Je nepochybné, že ochrana občanov s prihliadnutím na procesné otázky správnych konaní, ktoré sa ich týkajú, je súčasťou ochrany základných práv a ľudských slobôd jednotlivcov, ktorá je, ako už bolo uvedené, základným cieľom Rady Európy, čo táto medzinárodná organizácia potvrdzuje prostredníctvom svojho Štatútu. V súvislosti s uvedeným má Najvyšší súd na mysli najmä zásadu prístupu k informáciám obsiahnutú v Rezolúcii č. (77) 31.

Podľa 2. zásady (prístup k informáciám) Rezolúcie č. (77)31 Výboru ministrov Rady Európy o ochrane jednotlivcov vo vzťahu k aktom správnych orgánov je dotknutá osoba na základe svojej žiadosti oprávnená byť informovaná pred tým, ako je akt správneho orgánu vydaný, o všetkých jeho dostupných skutočnostiach (podkladoch), a to vhodnými prostriedkami.

46. Je tiež nepochybné, že zásada prístupu k informáciám dopĺňa zásadu byť vypočutý, ktorá sa nachádza na prvom mieste v citovanej Rezolúcii. Zásada prístupu k informáciám má svoju podstatu v realizácii dotknutej osobe efektívne vykonávať svoje právo byť vypočutý umožnením jej prístupu k relevantným podkladom, od ktorých sa dotknutý akt správneho orgánu má zakladať (odvíjať).

Pojem podklad je v citovanej rezolúcii chápaný tak, aby zahŕňal všetky relevantné skutočnosti s naznačením väzby k právnemu základu úkonu správneho orgánu. Pritom označenie dostupné podklady je nutné chápať ako tie podklady, ktoré má správny orgán k dispozícii v čase, keď požiadavka účastníka je vznesená a môžu byť sprístupnené osobe v rovnakej forme, ako sú uložené v spise. Výnimku vytvárajú neverbálne, t. j. kódované údaje alebo informácie obsiahnuté v počítačoch, či iných technických nosičoch, ktoré sa musia sprístupniť osobe v čitateľnej forme.

47. Hore uvedená rezolúcia nešpecifikuje nástroje či postupy, prostredníctvom ktorých je dotknutá osoba informovaná o relevantných podkladoch, avšak preferuje umožnenie prístupu do administratívneho spisu. Slovné spojenie „vhodnými prostriedkami“ umožňuje správne mu orgánu zvoliť si (a to na vlastnú zodpovednosť) prostriedok najlepšie vyhovujúci cieľu opísanej zásady v súlade so správnu praxou.

Ohľadne príležitosti odmietnuť sprístupnenie vybraných údajov (informácií) s odôvodnením, že väčšinový verejný záujem je dotknutý alebo z dôvodu utajenia informácie, je nutné prihliadnuť na dobrý výkon verejnej správy, t. j. že verejná správa sa nesmie dostať do protikladu so záujmami tretích osôb - tým sa najmä myslí záujem na zachovaní dôverylosti informácie získanej správne mu orgánom počas konania, alebo verejný záujem na zachovaní štátom utajovaných skutočností zabezpečujúcich verejný poriadok, poprípade verejné zdravie.

48. Takisto citovaná rezolúcia nič nenaznačuje v tom duchu, že je nutné nanucovať dotknutej osobe prístup k podkladom rozhodnutia. Ide o jej právo, ktoré si tiež nemusí uplatniť. Potom jednotlivec nemôže byť sankciovaný za takýto postup.

Ak však nie je možné nad všetky pochybnosti prijať záver, že toto svoje procesné právo v konkrétnej veci si jednotlivec nechce uplatniť, potom správne mu orgánu vzniká povinnosť mu pre realizáciu práva zabezpečiť všetky adekvátne podmienky. Toto sa s určitými obmedzeniami vzťahuje aj na ukončené administratívne konania pod tou podmienkou, že dotknutá osoba musí napríklad preukázať snahu o revíziu výsledku uvedeného konania.

49. V inom rozhodnutí (vyššie citovaný rozsudok sp.zn. 1Sžp 1/2010 zo 14. mája 2013) Najvyšší súd judikoval právny názor k otázke oboznámenia sa s podkladmi rozhodnutia z pohľadu úplnosti administratívneho spisu pri každom nahliadnutí do spisu (t. j. aj v prípade oboznamovania sa s podkladmi rozhodnutia), že :

„157. Spravodlivosť konania pred správne mu orgánom si vyžaduje zabezpečiť účastníkom, aby v plnom rozsahu bolo uplatnené zo strany konajúceho správne mu orgánu ich právo byť pasívne informovaný o priebehu konania. S týmto základným procesným právom je tesne spojené, resp. ho vykonáva právo účastníka nahliadnuť do administratívneho spisu.

V súvislosti s uvedeným je nutné zdôrazniť najmä to, že nakoľko prevažujúca časť konaní pred správne mu orgánom neumožňuje argumentačnú konfrontáciu formou ústneho pojednávania s tvrdeniami, ktoré sa stávajú základom odôvodnenia rozhodnutia správne mu orgánu, potom nahliadnutie do spisu sa stáva pre účastníka základným spôsobom pre nadobudnutie informácií o priebehu a možnom výsledku konania, t.j. základným spôsobom pre možnú obranu svojich práv.

158. Z uvedeného práva na nahliadnutie do spisu vyplýva správne mu orgánu aj povinnosť zabezpečiť účastníkovi v plnom rozsahu uplatnenie tohto práva. Tomuto nevyhovuje paušálny prístup správne mu orgánu v tom, že účastníkovi dá k dispozícii súbor dokumentov a listín, ktoré označí za spis.

Naopak, účastník musí mať zo strany správne mu orgánu nielen po materiálnej stránke (t. j. umožnenie samotného prístupu k listinám a nosičom informácií v spise založeným aj s technickou podporou), ale aj po formálnej stránke (t. j. umožnenie k časovo úplnému rozsahu spisu správne mu orgánu) zabezpečené právo na nahliadnutie do spisu.“

Preto je pri preskúmaní zákonnosti poskytnutia možnosti oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia nutné prihliadať nielen na reálne poskytnuté množstvo podkladov ale aj na overenie si vedomosti účastníka, že rozsah mu poskytnutých podkladov sa stotožňuje s rozsahom, ktorý má k dispozícii správne mu orgán. Táto informácia o úplnosti sa najmä zabezpečuje prostredníctvom rôznych evidenčných prehľadov, resp. obsahu spisu.

50. Zhrnutím hore uvedených právnych názorov Najvyšší súd získal záver, že oznámenie správne mu orgánu o možnosti si uplatniť právo podľa § 33 ods. 2 Správne mu poriadku ponúka účastníkovi informáciu, že

- rozsah a obsah jednotlivých podkladov obsiahnutých v administratívnom spise vytvára u správne mu orgánu legitímny záver o tom, že skutkový stav je riadne zistený a z neho vyplývajúce závery mu umožňujú prijať rozhodnutie v konaní (t.j. materiálnu stránku konania), a že
- v blízkom čase bude prijaté rozhodnutie (t. j. časovú stránku konania),

- ktoré má účastník možnosť spochybníť svojimi námietkami o neúplnosti, resp. nesprávnosti podkladov (t. j. procesno-obrannú stránku konania).

51. Preto iba ponúknutie niektorých podkladov rozhodnutia mimoprocesným spôsobom (t. j. podľa zák. č. 211/2000 Z. z.), resp. zaslanie selektívnym spôsobom určeného podkladu (list zo 7. marca 2011) nie je možné vo svetle hore uvedených názorov chápať ako naplnenie práva účastníka byť oboznámený s dostupnými podkladmi rozhodnutia, resp. s možnosťou ich kritizovať v zmysle citovaného ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku, a ako také je nutné ho označiť pri absencii výzvy správneho orgánu za takú vadu konania, ktorá má podstatný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

2) K riadnosti odôvodnenia výnimky zisteným skutkovým stavom:

52. Ďalej Najvyšší súd konštatuje, že v obsahu pripojeného spisu sa zväčša vyskytujú iba všeobecné konštatovania o premnožení medveďa hnedého, v dôsledku čoho nasledujú pripojené argumenty o ohrození človeka, a škodách medveďom spôsobených, avšak konkrétne údaje nie sú zistiteľné ani zo správ ŠOP SR, v ktorých sa taktiež uvádza viac menej len konštatácia premnoženosti medveďa hnedého a to i v blízkosti ľudských obydľí, spôsobené škody a najmä metodika výkonu odlovu, či odstrelu medveďa hnedého vo vopred určených lokalitách.

53. Odvolaciemu súdu v súlade so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 10 Sžp/3/2013 z 21. augusta 2013 (argumentácia v ňom použitá je obdobná ako pri žalovanom citovanom rozsudku sp.zn. 10Sžp/2/2013 zo 17. júla 2013) je zrejmé, že odborníci ŠOP SR, chránených krajinných oblastí, či žiadatelia majú konkrétne skúsenosti, ktoré ich vedú k vyslovenému záveru o premnoženosti medveďa hnedého nielen na území Slovenskej republiky, ale i v konkrétnej lokalite, o prípadných útokoch tohto chráneného živočícha na človeka, či jeho majetok.

Avšak bez toho, aby správny orgán - v tomto prípade žalovaný - na základe zásady súčinnosti s účastníkmi konania (§ 3 ods. 2 a § 4 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 81 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z) zadovážil do spisu a v správnom konaní vykonal za prítomnosti účastníkov konania a vyhodnotil konkrétne podklady, správy, tvrdenia, či vysvetlenia o konkrétnych údajoch, nie je pri aplikácii ustanovenia § 86 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z. z. (aj v tomto prípade Najvyšší súd zdôrazňuje povinnosť správneho orgánu dodržať zásadu materiálnej pravdy) možné vysloviť spoľahlivý záver, ktorý je obsiahnutý v napadnutom a preskúmanom rozhodnutí.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu.

54. Navyše, ak je konanie žalovaného a jeho prvostupňového správneho orgánu spojené s takými procesnými nedostatkami ako je nedoručovanie podkladov k rozhodnutiu účastníkovi konania, resp. jeho právnej zástupkyňi a spoliehanie sa na iné mimoprocesné postupy (žalovaný prostredníctvom bodov č. 9. a 12. obhajoval svoj názor o komplexnom prístupnení potrebných podkladov, avšak pripis žalovaného označený ako „Oboznámenie s podkladmi rozhodnutia“ zo 4. marca 2011 a tiež zo 7. marca 2011 označil žalobcu ako neúplné - list žalobcu zo 17. marca 2011), čo má následne vplyv na zistenie skutkového stavu a zákonnosť samotného rozhodnutia o povolení výnimky, nemožno akceptovať také rozhodnutie ako zákonné a vecne správne, a to ani v prípade, ak by po dodržaní všetkých procesných postupov v zmysle zákona došlo k vydaniu zhodného rozhodnutia s napadnutým, pretože to dopredu určiť nie je možné, a najmä sa tým porušujú základné pravidlá konania a Ústavou Slovenskej republiky i Dohovorom o základných ľudských právach a slobodách garantované práva žalobcu - v danom prípade právo na spravodlivý proces .

Podľa § 25 ods. 5 Správneho poriadku ak má účastník konania zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, písomnosť určená do vlastných rúk sa doručuje iba tomu zástupcovi. Ustanovenia odsekov 1 až 3 sa vzťahujú na toto doručovanie. Ak však účastník konania má osobne v konaní niečo vykonať,

doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.

55. Z ustanovení § 32, 33 ods. 2 a 47 ods. 3 Správneho poriadku nepochybne vyplýva zvýšený dôraz zákonodarcu na úplný rozsah podkladov rozhodnutia a ich riadne vyhodnotenie, ako aj na jeho zámer, že správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie bez limitácie (viazanosti) návrhmi účastníkov konania. Zákonodarca demonštratívne ako podklady pre rozhodnutie označil podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Pre postup správneho orgánu podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z. z. je v každom konkrétnom prípade nevyhnutné

- preveriť nielen neexistenciu inej alternatívy riešenia problému premnoženia medveďa hnedého než len povolením odstrelu jedného jedinca, tak aby nebola ohrozená jeho populácia,
- ale tiež preukázanie, že správny orgán koná v záujme verejnej bezpečnosti ľudí, aby v tomto prípade mohol byť kvalifikovaný ako odôvodnený.

Podľa § 40 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. orgán ochrany prírody môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku z podmienok ochrany chránených druhov, vybraných druhov rastlín a vybraných druhov živočíchov, a to len v prípade, že neexistuje iná alternatíva a výnimka neohrozí zachovanie populácií dotknutých druhov; ak ide o druhy vtákov a vybrané druhy živočíchov uvedené v osobitnom predpise, výnimku na ich lov povoľuje ministerstvo pôdohospodárstva.

Podľa § 40 ods. 3 zák. č. 543/2002 Z.z. výnimku podľa odseku 2 možno povoliť v záujme verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti ľudí a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj v záujme iných nevyhnutných dôvodov vyššieho verejného záujmu vrátane tých, ktoré majú sociálny alebo hospodársky charakter a tých ktoré majú priaznivé dôsledky zásadného významu na životné prostredie.

56. Popri listu starostu obce Liptovský Ján a fotodokumentácie z chatovej oblasti v Liptovskom Jáne žalovaný tvrdí preukázanie skutočnosti, že ani oslovené ZOO na Slovensku či v Českej republike nemali záujem o jedinca medveďa hnedého. V pripojenom spise žalovaného sa však žiaden záznam, ktorý by túto významnú skutočnosť potvrdil, nenachádza. Uvedené negatívne odpovede oslovených orgánov (inštitúcií) je potrebné do spisu založiť. Inú alternatívu riešenia problému premnoženia v danej lokalite v zmysle podmienky obsiahnutej v ustanovení § 40 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z. z. žalovaný neskúmal a ani nevyzval žiadateľa, aby mu predložil návrhy takýchto riešení, ktoré sa napríklad môžu používať v iných krajinách s obdobnou problematikou najmä k možnosti zabránenia kontaktu s obsahom kontajnérov.

Takisto v administratívnom spise nie je založená žiadna zmienka, resp. podrobná analýza o tom, aká je skladba súčasnej populácie medveďa hnedého na území dotknutého poľovného revíru. Odvolací súd toto považuje za dôležité z dôvodu, aby mohol preskúmať správnosť záveru správneho orgánu, že odlovom jedného jedinca nedôjde k takému stavu v danom teritóriu, ktorý by mohol viesť k ohrozeniu populácie tohto chráneného živočícha.

57. Vysokú prioritu (viď zákonný text citovaný pri bode č. 53) má podľa Najvyššieho súdu preukázanie skutočnosti, že správny orgán povolil výnimku v záujme verejnej bezpečnosti ľudí. V tomto smere opätovne zotrváva na právnych záveroch obsiahnutých v rozsudku sp.zn. 10 Sžp/2/2013 a sp.zn. 10 Sžp/3/2013, že na riadne zachytenie skutkového stavu, ktoré by odôvodňovalo aplikáciu ustanovenia § 40 ako výnimky z zakazujúceho ustanovenia § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z., určite nepostačuje poukázanie na určité príhody zo života a na neidentifikovateľné osoby. Vážne strety človeka s medveďom, pri ktorých je ohrozený majetok, či dokonca zdravie a život človeka sú nepochybne zadokumentované na obecných úradoch, v zdravotníckych zariadeniach alebo nemocniciach, na príslušných útvaroch Policajného zboru, či na Hasičskom a záchrannom zbore, a z týchto záznamov musí žalovaný vychádzať.

Odtiaľ je povinný správny orgán nielen čerpať zdroje informácií ale aj vyhodnotiť ich závažnosť na prejednávanej veci. Prítom ale nepostačuje samotné stretnutie medveďa s človekom, ale musí ísť o stretnutie atypické nielen miestom (napr. v mestskej či záhradkárskej lokalite, kde je veľká migrácia ľudí), ale aj a najmä správaním sa medveďa voči človeku (agresivita a nedostatok prirodzenej plachosti).

58. Napokon, ak žalovaný dôjde k zákonnému záveru, že podmienky na povolenie výnimky sú dané, potom v takom prípade sa výnimka nemôže vzťahovať na akéhokoľvek jedinca, tak ako bolo rozhodnuté v konkrétnom prípade, ale na presne a nezameniteľne identifikovaného jedinca, ktorý má v danej lokalite najväčšie sklony k prenikaniu do ľudskej civilizácie, nemá obavy z ľudí, či je dokonca pri stretnutí s ľuďmi agresívny a nedá sa jeho aktivitám iným spôsobom zabrániť, t.j. najmä odplašiť či odohnať. Iný prístup by mohol viesť k usmrteniu jedinca, ktorý pre svoje okolie nie je nebezpečný, a pôvodná situácia spočívajúca v priamom ohrozovaní ľudského života a majetku by nebola doriešená. Takýto účel však zákonodarca s povolením výnimky v žiadnom prípade nespája.

59. Aj z napadnutého rozhodnutia vyplynulo (viď stanovisko ŠOP SR 490/2011 z 1. marca 2011 ako príloha č. 6 v pripojenom administratívnom spise bod 3. na str. 1 dole), že:

„Zásady zásahu do populácie - aj napriek žiadostiam o odstrel jedincov vyššej váhovej kategórie odporúčame elimináciu jedincov odstrelom len do kategórie 100 kg, resp. šírka laby nepresahuje 12 cm a zároveň dĺžka zadnej laby nepresahuje 21 cm,

Druh odlovu: v rámci doručených žiadostí odporúčame aplikovať len regulačný odlov. Ochranný odlov neodporúčame, pretože v súčasnej dobe neexistuje dôvod na udelenie výnimky na tento druh odstrelu. V budúcnosti sa však nebránime navrhnutiu ochranného odstrelu v súvislosti s mimoriadnymi okolnosťami“.

60. Avšak odvolaciemu súdu z preskúmaného rozhodnutia vôbec nevyplynulo, či sa týmto záväzným odborným podkladom ŠOP SR žalovaný zaoberal, pretože nie je možné ustáliť rozdiel medzi regulačným a ochranným odlovom, pričom výkladom ustanovení § 40 ods. 2 a 3 zák. č. 543/2002 Z. z. to nahradiť nemôže ani odvolací súd, keďže ide o odbornú otázku zverenú do pôsobnosti orgáne verejnej správy.

61. Z týchto dôvodov nespochybňujúc závery, znalosti a zistenia žalovaného a jeho odborných orgánov pri starostlivosti o medveďa hnedého Najvyšší súd konštatuje popri hore uvedenej vade v konaní (viď bod č. 51) nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý tak, ako bol zistený doposiaľ, nemôže byť podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia.

62. Pokiaľ ide o analýzy minuloročnej regulácie a analýzy škôd spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku, na ktoré poukazoval žalovaný v liste, ktorým žalobcu oboznamoval s podkladmi rozhodnutia, tieto z dôkazného hľadiska neboli podkladmi rozhodnutia, nakoľko sa v písomne spracovanej podobe v spise nenachádzajú a žalovaný z nich nevyvodil žiadne konkrétne skutkové zistenia, o ktoré by oprel rozhodnutie o výnimke.

63. Je nepochybné, že odborné orgány ŠOP SR, ktoré v konaní o udelenie výnimiek zaujímajú stanoviská pre potreby rozhodovania žalovaného, monitorujú stav medveďov v jednotlivých lokalitách ich výskytu, vyhodnocujú škody spôsobené medveďmi i realizáciu udelených výnimiek, o čom nepriamo svedčia aj vyjadrenia ŠOP SR k jednotlivým žiadostiam žiadateľov o výnimku.

Nakoľko v prejednávanej veci však žiadne konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme neboli podkladom rozhodnutia, preto vlastne nastal procesne absurdný výsledok, že žalovaný nemal po stránke skutkových zistení s čím žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku oboznamovať. Avšak na správnu aplikáciu ustanovenia § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. mali takéto analýzy tvoriť podklad vydaného a preskúmaného rozhodnutia, a preto bolo povinnosťou správneho orgánu ich v písomnej podobe založiť do spisu.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z. chráneného živočícha je zakázané úmyselne odchyťvať alebo usmrcovať v jeho prirodzenom areáli vo voľnej prírode.

64. V súvislosti s hore uvedeným preto Najvyšší súd konštatuje, že po podaní návrhu na výnimku z ustanovenia § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. žiadateľom je povinnosťou prvostupňového správneho orgánu zadovážiť podklady, ktoré svedčia alebo vyvracajú existenciu skutočností uvedených v žiadosti, vrátane odborných podkladov, posudkov, či vyjadrení, následne predložiť ich na vyjadrenie účastníkom konania a na základe podkladov i vyjadrení účastníkov k nim rozhodnúť a to, či už bez alebo po

nariadení ústneho pojednávania.

65. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo úlohou správneho orgánu - žalovaného - pri úplnom a riadnom zisťovaní skutkového stavu, zabezpečiť prostredníctvom svojich odborných orgánov (ŠOP SR) konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme o stave medveďov v jednotlivých lokalitách, ich výskyte, vyhodnocovaní spôsobených škôd medveďmi i o realizácii udelených výnimiek na ich odlov.

Nemožno však iba konštatovať, že k porušeniu zákona nedošlo preto, že žalovaný nemal v danom prípade s čím oboznámiť účastníka konania. Bolo totiž jeho povinnosťou taký dôkaz zabezpečiť, vykonať a predložiť v zmysle citovaného ustanovenia pred rozhodnutím žalobcovi na oboznámenie. Iba v prípade notoricky a verejne známej skutočnosti túto preukazovať netreba. To sa týka aj konštatovania, že žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán vychádzal zo svojich poznatkov, skúseností a podkladov vedených v iných konaniach. Vždy bude treba každý taký podklad zadovážiť i v písomnej podobe a predložiť ho na vyjadrenie účastníkom konania.

66. V rozhodnutiach týkajúcich sa povoľovania výnimiek na odstrel medveďa hnedého, ak má byť dôvodom pre povolenie výnimky ochrana zdravia a bezpečnosti obyvateľov, mal by správny orgán v konaní požadovať od žiadateľa doloženie určitej formy monitoringu pohybu najmä synantropných medveďov v blízkosti ľudských sídiel a zdokumentovať prípady agresívneho správania medveďov, aby bolo možné z takýchto konkrétnych okolností vyvodit' opodstatnenú obavu o zdravie a bezpečnosť obyvateľov. Povolenie výnimky z uvedeného dôvodu má mať predovšetkým preventívny charakter, jej realizáciou sa má predchádzať nebezpečným stretom človeka s medveďom predovšetkým mimo miest jeho prirodzeného výskytu, najmä v intraviláne obcí a v blízkosti ľudských obydľí.

Keďže poľovný revír, ktorého sa žiadosť o výnimku týkala, je prirodzeným miestom výskytu medveďa hnedého, nie je podľa názoru súdu možné z každého prípadného stretu človeka s týmto zvierat'om vyvodit' reálnu hrozbu pre život a zdravie obyvateľstva. Musí ísť o zdokumentovaný výskyt jedincov tohto živočíšneho druhu mimo svojho prirodzeného lesného areálu, kde jeho prítomnosť predstavuje reálnu hrozbu pre človeka.

67. Na záver Najvyšší súd dopľňa, že absolútne nemožno akceptovať názor prezentovaný v odvolaní žalovaným (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 10 Sžp/3/2013 z 21. augusta 2013), že napriek vytýkaným formálnym procesným pochybeniam výsledok ďalšieho správneho konania bude spočívať pre uplynutie lehôt v zastavení konania, resp. ak by nedošlo k uplynutiu lehôt aj napriek procesným pochybeniam, by došlo k vydaniu zhodného rozhodnutia s napadnutým, pretože ani zistené procesné pochybenia nemôžu ovplyvniť premnoženie populácie medveďa hnedého a zabezpečiť riešenia problémov, ktoré sú s tým spojené v konkrétnych dotknutých regiónoch.

3) K postaveniu žalobcu:

68. Najvyšší súd bol postavený aj pred otázku vyriešenia procesných dôsledkov napadnutého rozhodnutia o rozklade, ktoré bolo vydané na hlavičkovom papieri s označením „Minister životného prostredia Slovenskej republiky József Nagy“ a menovaným ústavným činiteľom rozhodnuté a podpísané.

69. Napriek uvedenému nemôže Najvyšší súd v súlade s ustanovením § 61 Správneho poriadku a svojou doterajšou judikatúrou súhlasiť s myšlienkou, že by úradnú osobu uvedenú v napadnutom rozhodnutí aj označil za správny orgán. Uvedený názor má svoj základ v rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 2 Sžo 72/2007, ktorého podstatnú časť cituje:

„..... Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister menovaný prezidentom na návrh predsedu vlády. Právnu subjektivitu má samotné ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov). Odvolací súd posúdil otázku pasívnej legítimácie ministra výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a dospel k záveru, že minister výstavby a regionálneho rozvoja nie je sám osebe správnym orgánom, ale osobou stojacou v čele tohto správneho orgánu.

Rozhodovanie v prvom i druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa. Pri rozhodovaní o rozklade ide vlastne o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia. Svedčí o tom napríklad aj judikatura prvorepublikového Najvyššieho správneho súdu, konkrétne jeho nález z 23. októbra 1947 č. 302/46-7 publikovaný v Bohuslavovej zbierke nálezov Najvyššieho správneho súdu vo veciach administratívnych pod číslom Boh. A 1729/47 30296, podľa ktorého ministerstvo je úradom predstavujúcim súhrn osobných a vecných prostriedkov zorganizovaných do jedného celku za účelom výkonu určitého vymedzeného úseku verejnej správy. Ministerstvo je organizované monokraticky; vedené je členom vlády menovaným prezidentom na návrh predsedu vlády. Na základe týchto skutočností pojmy minister výstavby a regionálneho rozvoja a ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja je možné považovať za pojmy identické; nejde preto o prekážku brániacu rozhodnutiu o odvolaní.

Súd prvého stupňa preto správne označil žalovaného, t.j. Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, v súlade s ustanovením § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.“

Podľa § 61 ods. 1 Správneho poriadku proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, vydanému v prvom stupni, možno podať na tomto orgáne v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia rozklad; včas podaný rozklad má odkladný účinok.

Podľa § 61 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie.

V.

70. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania vzniká, čo v tomto súdnom prieskume nastalo.

Podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

71. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania na základe ich včasného vyčíslenia právnu zástupkyňou v sume 574,51 € (4 úkony právnej pomoci) Najvyšší súd postupoval v súlade s § 150 ods. 1 O.s.p. Dôvody hodné osobitného zreteľa vidí Najvyšší súd najmä v tom, že v prejednávanej veci ide o jedno z opakovaných konaní, ktoré sú minimálne skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou týkajúcou sa uplatnenia práv žalobcu v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešného žalobcu, čo do rozsahu argumentov ako aj ich obsahu vrátane ich dopĺňania a spresňovania. Na druhej strane Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania prihliadol na povinnosť právnej zástupkyne riadne plniť procesné povinnosti žalobcu najmä pri dodržiavaní lehôt a pokynov súdu.

Podľa § 150 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.

72. Po zvážení obidvoch vyššie citovaných hľadísk Najvyšší súd znížil požadovanú náhradu a v tomto prípade na základe hore uvedených právnych záverov priznal žalobcovi po zaokrúhlení náhradu trov konania vo výške približnej 1/3, t. j. 192 €. Takto priznaná suma náhrady trov konania podľa mienky Najvyššieho súdu pokrýva reálne náklady a možný prínos právneho zastupovania v takýchto opakovaných veciach.

73. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátkou, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť jej priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právnej zástupkyne sú obsiahnuté v liste zo dňa 12. mája 2014, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

74. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa ochrany životného prostredia je spojená s

verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

75. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvanej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v prejednávanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

76. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).